

STUDD KÁROLY

A CSOKOLÁDÉVITÉZ, AVAGY A HŐSIESSÉG - A KERESZTÉNYSÉG ELVESZETT AKKORDJA

„A hősiesség az elveszett akkord; a mai kereszténység hiányzó hangja!”

Minden igazi katona hős! A hősiesség nélküli katona csokoládévitéz! Kit nem indít gúnyos nevetésre a csokoládévitéz pusztá gondolata is? Békeidőben az igazi katonák ketrechen sínylődő rab oroszánok. A harc visszaadja szabadságukat, és elindítja őket, mint az iskolából kiviharzó fiúkat, hogy elérjék szívük vágát, vagy afelé törekedve elveszenek. A csata jelenti a katonának a létfontosságú levegőt! A békétől asztmás rohamot kap. A harc ismét ép emberré teszi, s felruhazza egy hős szívével, erejével és energiájával.

Hősök kerestetnek

Minden igazi keresztény Krisztus katonája - a szó szoros értelmében vett hős! Bátrabb a legbátrabbaknál - kineveti a béke csábító szavait, melyekkel az gyakran óvja az embert a nehézségektől, betegségtől, veszélyektől és haláltól, amelyeket ő a legjobb barátai közé sorol.

A többiek csokoládékeresztények - a vízben feloldódnak, s elolvadnak, ha tüzet szimatolnak. Édességek ők - bonbonok, nyalókák! Életüket üvegtálban vagy kartondobozban élék le, egyenként puha védőrétegbe burkolva: fodros kis fehér papírba csomagolva, amely megtartja féltve őrzött, finom szerkezetüket.

Íme, néhány csokoládévitéz képe, melyeket maga az Úr Jézus Krisztus festett meg.

„Ő... így felelt: Megyek, uram - de nem ment el” [Mt 21,30]. Azt mondta, hogy elmegy a missziós munkába, de inkább a nyugati világhoz ragaszkodott.

„Beszélnek ugyan róla, de nem teszik” [Mt 23,3] - másokat elküldenek, de maguk nem mennek. „Sose mondd valakinek, hogy tegye meg azt, amit magad félsz megtenni” - mondta Gordon tábornok egy tizedesnek, miközben Szevasztopol előtt felugrott egy lövészárk mellvédjére, hogy megigazítson egy sánckosarat, melyet a tizedes nem akart megigazítani, hanem egy közlegényre bízta a feladatot.

A csokoládévitéz már a harc gondolatától is erős maláriarohamot kap, s a harci riadó hangjára lebénul. „Igazán, mozdulni sem bírok - mondja. - Bárcsak tudnék!

De tudok énekelni, s ezek a kedvenc soraim:

Vigyenek engem az égbe
Könnyedén, virágszőnyegen,
Mások küzdjenek meg érte
Átvágva véres tengeren.
Hívó hősöm, maradj veszteg!
Sose indulj el a harcba;
Figyeld csak a kisgyermeket,
Hogyan játszik a sarokba'.
Fürdesd, öltöztess és tápláld
Minden héten negyvenöttször,
Hadd legyen csak a kis drágád
Tutyimutyi hizlalt ökör!
Refrén:

A bölcsiben a jussunkat
Követelve járjunk körbe:
Cuki, csoki s mi jó falat,
Tálunk azzal legyen tömve!”

„Hála a jóságos Úrnak - mondta egy igen törekeny, fehér hajú hölgy -, Isten sosem akarta, hogy tehetetlen puhatestű legyek!” Nem is volt az!

Bűngyűlölet

Isten sosem volt csokoládégyáros, és nem is lesz az soha. Isten emberei mindig hősök. A Szentírásban követhetjük óriási lábnyomaikat az idő futóhomokján (pl. Nőé, Ábrahám, Mózes, Dávid, Dániel, Pál, Keresztelő János). Nátán is igazi keresztény katona volt. Odament királyához, és szemtől szemben megfeddte őt, akárcsak Péter tette Anániással (csak Dávid kihasználta a lehetőséget, és megvallotta bűnét), de eltérően napjaink csokoládévitézektől, akik csupán sutognak, nem akarva ítéletet mondani, feddeni vagy eltávolítani a gonoszt az ezzel járó botrány miatt. Hát persze! Igazi Mézesmázos Miskák!

Azt mondják: „Semmiség, nem történt semmi! Félreértés az egész!” Mintha Isten ügyének többet ártana az igazság bátor kimondása és megvédése, a kés használata, mint a bűn eltussolása és a tag biztos elhalála, ami az egész testre halált hoz. „Aki az igazságot cselekszi, az igaz”, és „aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van” - s nevének kell nevezni [1Jn 3,7k].

Akit másodszer is foglyul ejt az ördög, annak nem ragtapasz és szirup kell, hanem az, hogy egy igaz ember bátran megfeddje, és megtérésre szólítsa föl, eljuttatva őt az üdvösséghez. Nagy szükségünk van ma „Nátánokra”, akik semmi mástól nem félnek, mint Istentől - még a botránytól sem.

A mai csokoládévitézek legalább ősi származásukkal dicsekedhetnek. Vannak rúbeni csokoládék, akik nagy fontolgatásokat tartanak, és komoly elhatározásokat is hoznak. Azonban valahogy továbbra is ott ülnek a karámok között, hallgatva hön szeretett orgonáik sípjait vagy gitárjaik pengését [Bír 5,15k]... Vannak mérózi csokoládék [Bír 5,23], bálámiak [4Móz 22,1kk] és démásziak (2Tim 4,10). Egy időben Márk is beállt közéjük (ApCsel 13,13).

Látás

Sok ígéretes fiatal tesznek csokoládévá az öreg próféták. Azok az idős próféták, akik elveszítették tüzüket, vagy akik tettek helyett szavakkal tüzelnek, általában nagy csokigyártókká válnak. Az a szegény fiatal próféta! Olyan jól haladt, amíg egyedül Istennek engedelmeskedett, de mindennek vége szakadt, amint egy másik hangra hallgatott, noha az egy idős próféta hangja volt. Nem azt mondta az öreg, hogy ő próféta, és közvetlenül Istentől kapta az üzenetet? Micsoda aljas hazugság! A kereszténység talaján és másutt szanaszét hevernek az idős prófétáknak köszönhető RONCSOK. Isten senkinél sem tűri el az ostobaságot. Mindenkinek választania kell Krisztus és Barabbás között, s minden kereszténynek Isten és egy öreg próféta között. Inkább légy buta szamar egy öreg próféta szemében, mint hogy hallgass édeskés beszédére és hízelgésére, majd ronccsá válj. „Ez az én szeretett Fiam, REÁ hallgassatok!” [Mk 9,7.] „Kenetetek van” Istentől, „ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket” [1Jn 2,20.27]. Azt mondod, hiszel a Bibliának. A tetteid meghazudtolják-e a szavaidat? (1Kir 13.)

Odaszántak

A csokoládék előszeretettel ágálnak azok ellen, akiket fanatikusoknak neveznek, mintha manapság az a veszély fenyegetne, hogy a keresztények fanatikussá válnak! Hiszen a keresztények között olyan ritkák a fanatikusok, mint a dinoszauruszok! Ha a langymelegség

ellen emelnének szót, annak volna értelme. Isten igazi embereit mindig fanatikusoknak nevezték. Jézust örültnek mondták, akárcsak Pált, meg Whitefieldet, Wesley-t, Moodyt és Spurgeon. Nem jutott messzire Isten iskolájában az az ember, akit még nem dicsértek meg azzal, hogy fanatikusnak titulálták. Mi, mai keresztények valóban langymeleg társaság vagyunk. Ha csak feleannyi tüzünk és lelkesedésünk volna, mint az egykori szüfrazseteknek [a nők politikai egyenjogúságáért, elsősorban választójogáért harcoló nőknek - a ford.], a világ pillanatok alatt megismerné az evangéliumot, és Krisztus visszatérne közénk...

Ó, borzalom! Ami közönséges emberek vérét fölkavarja, és hőské teszi őket, attól a keresztények zöme rémült birkanyájként menekül. Katonák naponta kockára teszik életüket saját ügyük érdekében, s oly módon azonosulnak vele, hogy megszegyenítnek minket, keresztényeket, akik általában „istenkísértésnek” nevezzük, ha valaki dacol a veszéllyel, és szembeszáll a túlerővel.

CSOKIS KARAMELLÁK (a fiúk szájragsztóknak nevezik őket), akik így szájalnak: „Megyek, uram”, de beleragadnak a keresztény világba! Garantált biztonságban nincs hódítás, és Krisztusnak biztosan nem hódíthatunk így.

Engedelmesség

Mi, keresztények nagyon gyakran imádsággal helyettesítjük a cselekvést. Az imádság jó dolog, de ha az engedelmesség helyébe lép, akkor csupán kirívó képmutatás, megvetésre méltó farizeusság. Legalább annyiszor kellene összejönnünk cselekedni, mint imádkozni - ha nem többször... Az imádság a hithez hasonlóan halott cselekedetek nélkül. Ezért jellemezhető így számos imaalkalom: „sok hűhó semmiért”. Zerubbábel nemcsak imaalkalmakat tartott, hanem elment fát vágni, és építkezni kezdett. Ezért mondta Isten: „ettől a naptól fogva áldást adok” [Hag 2,19].

Állítólag valaki fölfedezte a régi tanítómesterek titkát. Vajon mi, keresztények nem fedezhetnénk föl és gyakorolhatnánk nagy Tanítómesterünknek és korábbi tanítványainak titkát, a hősiességet? Ők nem kímélték magukat; nem szerették annyira az életüket, hogy visszariadjanak a haláltól, s így rendre megmentették az életüket azáltal, hogy elvesztették Krisztusért.

Rengeteg időt és pénzt fecsérelnünk el a sok gyűléssel, konferenciával és csendes nappal, miközben egyenesen és teljes gőzzel a csatába kellene indulnunk.

A „vox humana” („emberi hang” az orgonán) túl fontos szerepet játszik mai keresztény orgonáinkban és szervezeteinkben. Bárki játszik is a hangszeren, halovány lesz a zene, ha hiányoznak belőle vagy kihasználatlanok az „azonnali engedelmesség” és a „szenvedélyes vitéség” szünetei. Nélkülük lehetetlen megszólaltatni a hősiesség „Elveszett akkordját”...

Induljunk el végre – tüstént

Winkle úrhoz hasonlóan évekig hirdettük, hogy mindjárt nekivágunk, de aztán mégsem vágtunk neki. El kell válnunk Csokoládétól és Engedetlenségtől, összeházasodva Hittel és Hősiességgel.

„Ki kezdje meg a harcot?” - kérdezte a király. „Te magad!” - felelte a próféta. S amikor a király és a fiatal katonatisztek előrenyomultak, bár szörnyű túlerővel álltak szemben, nevetségesen könnyedén győztek (1Kir 20,14; vö. Károli).

Így vezették az apostolok is Isten harcát a föld végső határáig.

Isten hívja ma a Brit Nemzetközösségben, Amerikában és Európában, valamint a harmadik világ országaiban élő fiatal férfiakat és nőket, akik Krisztus nevét viselik.

„Az új bort új tömlőbe kell tölteni” - mondta Krisztus [Lk 5,38].

Azok a fölöslegesen megjelölt és összetákolt, régimódi tömlők olyan reménytelenek, mint az „Új teológia”. Nem mozdíthatók, különben szétrepesztheti őket a büszkeség, és rossz helyre ömlik a bor.

Figyelj! „Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok (hitbeli) látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak (a hősiesség engedelmességről), még szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétálnak. És csodákat teszek az égen fenn, és jeleket a földön lenn...

Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül” [ApCsel 2,17-21].

- De hogyan hívják segítségül azt, akiről nem is hallottak?
- Maradnia kell, fiatalember?
- Nem mehet el, hogy elmondja nekik, kisasszony?
- Krisztus számára trónjának támogatója leszel, vagy hánytatószer (Jel 3,16)?
- Katona vagy csokoládékeresztény?
- Félni fogsz vagy harcolni?
- Testvéreid menjenek az ütközetbe, te pedig itt üldögélsz?
- Amikor eljön az Úr, talál-e hitet a földön?

Valóban az utolsó - a laodiceai - szakaszban vagyunk, a langymeleg egyház korában [Jel 3,14kk].

- Fukar leszel-e, visszatartva, amit a tisztesség követel tőled?
- Úgy fogsz-e adni, mint Anániás és Szafira, akik úgy tettek, mintha az egészséget odaadnák, de csak egy részét adták oda?
- A szőlőt birtokolva és élvezve a szőlőmunkásokhoz hasonlóan te sem adod meg a megállapított bért (Lk 20,9-11)?
- Félni fogsz a haláltól, az ördögtől vagy az emberektől, de nem fogsz félni a SZÉGYENTŐL?

Egyesek örök életre támadnak fel, mások szégyenre és örökös megvetésre. Elvetjük-e a régi hősök követését, vagy kétszeresen beteljesítjük ezeket a dicsőséges szavakat:

Mindezek a harcosok tiszta szívvel érkeztek, hogy az egész világ királyává tegyék Jézust. Mindnyájan háborúban kiváló vitézek voltak! A legkisebb is fölért százzal, a legnagyobb meg ezerrel! Arcuk olyan volt, mint az orosláné, és olyan gyorsak voltak, mint a zergék a hegyen (Uruk parancsainak teljesítése közben)! (Vö. 1Krón 12,9.34.39 és 2Sám 3,17-18.)

**Annak idején azt kívántad, hogy Jézus a királyod legyen.
AKKOR MOST TEDD AZZÁ!**

Nem így felelünk-e:

„Tied vagyunk, Jézus, veled tartunk. Bánjon el velem Isten, bármilyen kemény is lesz, ha nem teszem meg azt, amit az Atya esküvel ígért neked: nem veszem el az országot a Sátán házából, és nem állítom fel trónodat az egész világon” (vö. 1Krón 12,19 és 2Sám 3,9-10).

Jöjj hát, adjuk vissza a kereszténység „elveszett akkordját” - a HŐSIESSÉGET - a világnak, s a világ koronáját Krisztusnak.

Maga Krisztus kérdezi tőled: „Szimuláns leszel vagy katona?”

Térdre, ember! És a Bibliához! Dönts azonnal! Ne keress kibúvót! Repül az idő! Hagyd abba Isten sértegetését. Ne tanácskozz tovább testtel és vérrel. Vess véget az átlátszó hazugságoknak és gyáva kifogásoknak.

Jelentkezz MOST!

Itt vannak a papírjaid és a hűségesküd. Húzd át az egyiket, és írd alá a másikat Isten és a jegyzetelő angyal színe előtt. Figyeld meg alatta Isten jóváhagyását.

MOSTANTÓL...

Számomra Az élet Krisztus, A meghalás nyereség Katona leszek, Isten embere,
Krisztus hazárdjátékosa, Hős.

-----

aláírás

VAGY

Csokoládé a nevem,
Langymeleg
a hőmérsékletem
Színlelő vagyok,
Kisgyermek,
Mentegetőző,
Hóhányó

-----

aláírás

Isten ígéretei mindkét esetben biztosak:

„Mindig veled vagyok” VAGY „Kiköplek a számból”

Jó Urunk!

Keresztelj meg minket a Szentlélekkel és tűzzel!

Gyógyíts ki bennünket az álomkór e félelmetes nyavalyájából,

ebből az örületes alvajárásból és álmunkban beszélésből, hogy szüntelenül imádkozzuk:

Mindenütt szenteltessék meg a te neved,

Hamar jöjjön el a te országod,

Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

Ámen, ámen!

Alfred Buxton a következőket írta róla Norman Grubb Studd-életrajzának előszavában:

„Studd Károly élete úgy áll előttünk, mint Gibraltár viharvert sziklája - jelezve minden későbbi nemzedéknek, hogy érdemes elveszteni mindazt, amit e világ nyújthat, s mindent kockára tenni az eljövendő világért. Élete örök feddés lesz a kényelmes kereszténységnek. Ő megmutatta, mit jelent a nélkül követni Krisztust, hogy ennek árát számolgatnánk és

hátratekinténk...Emlékezetes marad minden nehéz helyzetben megnyilvánuló bátorsága; visszavonulót soha nem fújó elszántsága; az a meggyőződése, hogy Isten akaratát cselekszi, és Isten mindvégig segíteni fogja őt; az emberi erőt megvető hozzáállása, valamint az a készsége, hogy mindent kockára tegyen Krisztusért.”

(The Chocolate Soldier, or Heroism - The Lost Chord of Christianity; kivonatos fordítás)
„Hargitai Róbert (honlap: www.hivo.hu), Budapest, 2006.08.”